

Michaela Škultétyová

Prečo si cením waldorfskú pedagogiku?

Medzi domami, v odľahlej časti Bratislavy, nájdete jedno zvláštne miesto. Kráčam tam a cítim energiu tohto pozoruhodného miesta vo vzduchu. Vojdete dnu a určite nezostane bez povšimnutia, že steny nedýchajú tou príšernou bielou...

Môžete tam len tak kráčať a dostane sa vám dokonalého estetického zážitku. Akvárium vsadené v stene, kresby učiteľov na tabuli, výtvary žiakov – to všetko prispieva k pocitu uvoľnenosti na tomto mieste.

Waldorfská pedagogika vedie deti ohľaduplným a vnímavým prístupom na ceste rozvoja. Človek neznalý jej ducha by s jednoduchosťou povedal, že je príliš liberálna, no práve naopak.

Waldorfská pedagogika berie záujmy a hodnoty dieťaťa vážne. Jasne stanovuje hranice. Pristupuje k deťom rovnocenne, nevyvyšuje sa.

Kto to však nezažil, ťažko si panujúcu atmosféru vo waldorfskej škole dokáže predstaviť.

Waldorfskú školu mám skutočne rada. Nachádzam v nej totiž čosi tajomné. Niečo, čo v tradičnej škole nenájdete. Azda tam nachádzam aj akúsi harmóniu, ktorá sa v tých našich systémoch tak často stráca.

V hektickosti života sa natoľko strácame, až sa oddeľujeme od našej pravej podstaty, nekonáme z nášho stredu, nie sme celiství, sami sebou. Nemáme ani platne vymedzené postupy, ako by sme sa mali správať, ako by sme mali konať v určitých situáciách. A chvalabohu, že nemáme! Aj keby sme to chceli vymedziť, ohraničiť, nepodarí sa nám to, pretože sme ľudia - celkom odlišní, a v tom sa skrývajú jedinečné možnosti voľby postupov. Našich vlastných postupov.

Kiežby sa dalo niekedy znova zažiť detstvo. Rada by som bola vo waldorfskej škole. Chcela by som si vyskúšať, aké to je byť nielen objektom, ale aj subjektom vzdelávania, aké to je tvoriť v duchu waldorfskej pedagogiky, chcela by som si uháčkovať čiapku, vyrezať lyžičku, liezť na stromy, zažiť eurýtmiu, byť aktérom, byť v deji a byť spolutvorcom procesu.

Do detstva sa už, s najväčšou pravdepodobnosťou, nevrátíme. To nám však neudeluje amnestiu, aby sme nemohli pozdvihnúť náš vlastný život.

Síce nie vždy máme správne vymedzený smer. Nie každý sme dostali správny základ do vienka, nie každých pripravila dostatočne spoločnosť. Nie vždy máme rodičov, ktorí by nám poskytli dobrý základ, o ktorý sa môžeme neskôr oprieť.

"A ani v škole nás toho veľa nenaučili o všemožných situáciách, s ktorými sa v živote budeme stretávať. Naučili nás počítať, ale nie počítať s tým ako ťažké to niekedy môže byť. Naučili nás čítať, ale nie čítať v medziľudských vzťahoch. Učili sme sa chápať históriu ľudstva, ale nikto nás neučil chápať našu vlastnú históriu a to, aký dopad má na našu prítomnosť.." (1)

Ale je tu ešte jedna vec: my všetci, bez ohľadu na to, kde sme sa stratili, potkli - každý sa vieme vrátiť. Vrátiť sa späť k sebe samým, do svojho streda, k svojmu vnútornému dieťaťu.

Friedrich Nietzsche hovorí, že človek si so sebou nesie veľké a stále väčšie bremeno minulosti. To ho tiahne k zemi a ohýba stranou, sťažuje jeho chôdzu ako neviditeľná a temná ľarcha (,ktorú môže naoko zaprieť).

Učme sa zlepšovať svoje kompetencie, ktoré sa pod ľarchou života ohli. Zažívať slobodu bytia a tvoriť. Tvoríť nástroje, hodnoty, postoje, ktoré prispievajú k našej osobnej integrite. Hrajme sa s hranicami a budme človekom. Pretože len tam, kde tvorím sa stávam tvor - om.

Ďakujem waldorfskej pedagogike – ukazuje mi totiž cestu späť k svojmu vnútornému dieťaťu, k tvorcovi vnútri mňa

- (1) <http://psychologie.cz/chodit-na-terapii-odvaha-nebo-ostuda/>
- Friedrich Nietzsche, Nečasové úvahy, Praha, 2005